

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ΄

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ 5 ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 523

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΙΣΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ·

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μ. ΑΡΑΧΩΒΙΤΗΣ. Ἡλιος τὰ μετάνυχτα.
ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ. Ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς Ψάπφας.
Π. ΒΛΑΣΤΟΣ. Ἐνὰ γράμμα.
Κ. ΓΑΖΙΑΣ. Ἀθηνιώτικες γραφές.
ΕΙΡΗΝΗ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. Ὁ ἰδεοπλάστης
(συνέχεια).
ΔΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Ὁ Ἀβερόφειος διαγωνισμὸς τῆς
Γλυπτικῆς (τέλος).
Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Μεσολογγίτικο.
Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ. Τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Ὀνείρου.
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Ματσούκας.
TRILUSSA. Μύθοι.
Κ. ΦΡΙΑΙΓΓΟΣ. Ἄσμα Ἀσμάτων.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ.—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—ΟΜΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥ-
ΝΑΥΛΙΕΣ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑ-
ΤΟΣΗΜΟ.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΤΙΚΟ

I

Ἢ κόρη ἐνὸς θαλασσινοῦ κ' ἐνὸς λιμνιώτη ἢ ἀδερφή,
Κ' ἢ μοσκοθυγτέρα
Τραγουδισμένης μὲ καίμοις μάννας, ποὺ στάθηκε κορφή
Στὴ νύχτα καὶ στὴ μέρα,
Τ' ἢ μὲ τ' ἀστρὶ παράβγαινε καὶ θάμπωνε τὸν ἥλιο,
Τῆς Κυρ' Ἀννίως ἢ Μπίλιω,
Πρώτη μου ἀγάπη, ἄστρο καυτὴ, μοῦ μίνησε ὡς ξανάρθαδῶ.
Πρὶ φύγω πάλε πίσω
Γιὰ τὴν ἐρμιά τὴν ξενιτιά, νὰ πάω μιά μέρα νὰ τὴ δῶ,
Νὰ δεῖ ἂ θά τὴ γνωρίσω ..

II

Χαρά, καὶ δὲν ξανάσανε στὸν κύκλο κόσμου τὸν ἐπά,
Δεξὰ καὶ κλειδοκράτα,
Καὶ μήτε καὶ τὸ σπίτι τῆς εἶδε ἀπὸ ξόδι ἄλλον παπᾶ,
Κ' ἴδια τῆς ἄλλῃ στράτα,
Πάρα τὸ δρόμο τὸ στρωτὸ ποὺ πάει στὸ κοιμητήρι,
Γιὰ μάννα καὶ γιὰ κύρη,
Τὸν ἄστροτον ἀνήφορο τῆς ἔγνομαι καὶ τῆς συλλογῆς,
Τῆς θύμησης ποὺ τρώει,
Πιότερο καὶ ἀπ' τὰ σερπετὰ σκουλήκια τῆς γλιμένης γῆς,
Κι ἀπὸ τὸ μοιρολόι ..

III

Χηράμενη ἀπ' τὸν ἔρωτα καὶ ἀπ' τὴν καταλαλιά,
Στὸ πατρικὸ ρημαδί,
Στὰ μαῦρα καὶ στὰ σκότεινα, σὰν τὴν κεραυνωμένη ἐλιά,
Τὴν ἡδὴ τὸ ἄλλο βράδυ,
Κι ἀπ' τὸ φεγγάρι πρόσωπο—στὸ νοῦ πῶς νὰν τὸ βάλω;—
Κάνα παρόμοιασμα ἄλλο,
Πάρα τὰ μάτια τὰ γλυκά, τὰ μυγδαλάτα τῆς τὰ δύο,
—Ποῦ νὰ μποροῦσα νῶσκυβα δροσιά τὴν πίκρα τοὺς νὰ πιῶ!
Στὰ δάκρυα βουτημένα,
Γιὰ κείνη καὶ γιὰ μένα...

Μ ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Δάφνινο κλαδάκι, τόξο φοινικιάς,
Πλειότερο σοῦ στέκει πάρεξ ὁ Σταυρός,
Μόνο σὺ δὲν εἶσαι—δόξα σου—νεκρός,
Σ' ἔνα κοιμητήρι τῆς ἀτελειᾶς·
Ὅλοι μας ξεπίσω, σὺ μονάχα ἐμπρός.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ*

Οἱ πατριδέμποροι καὶ οἱ ἐθναπόστολοι δὲ μὲ
συγκινεῖνε καθόλου. Οὔτε οἱ ἐθνικοὶ βάρδοι. Τὸν
Παλαμὰ ποὺ τονε λατρεύω γιὰ Ποιητὴ ποτέ μου
δὲν τὸν εἶπα Βάρδο ἢ Ἐθνικὸ ποιητὴ, ποτέ μου δὲν
ἔντυσα τὸ θαυμασμὸ ποὺ τοῖχῳ μὲ τοὺς παραπάνου
τίτλους. Μοῦ φτάνει τῶνομα Παλαμὰς νὰ μοῦ γιο-
μίσει τὴν ψυχὴ μου. Καὶ τοῦ Ἴδα τῶνομα, ἔτσι
σκέτο καὶ ιεροπαλὸ, μοῦ εἶναι ἀρκετὸ νὰ μοῦ δεί-
ξει τὸν ἀγνὸ πατριώτη καὶ τὸ δυνατὸ συγγραφέα. Κι
ὅσο κι ἂν ἐχτιμῶ, μὲ τὴν ἀδεια πάντα τῶν κ.κ. Σκριπ
καὶ Πώπ, τὸ Βενιζέλο, ποτέ μου δὲν τὸν ἀποκάλεσι
Μεσία καὶ Σωτήρα καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλα ἀκόμα. Μὲ
φτάνουν ξερὰ τὰ ὀνόματα ὅταν ἡ ψυχὴ καὶ ὁ χαρα-
χτήρας καὶ ἡ δράση ἐκεινῶν ποὺ τὰ φέρνουνε εἶναι
πιο βαρὺ καὶ πιο φανταχτερὰ καὶ ἀπὸ τὸ φανταχτε-
ρότερο τίτλο.

Κι ὁ Μυτσούκας μοῦ φτάνει Μυτσούκας. Τὸ Ἐ-
θναπόστολος καὶ τὸ Βάρδος ἴσως νὰν τὰ χρειάζουν-
ται ὅσοι δὲν εὐτυχήσανε νὰ γνωρίζουν ἀπὸ κοντά,
ἀπὸ πολὺ κοντά, τὸν παράδοξο αὐτὸν ἄθροισμα, ὅσοι

(*) Οἱ στίχοι αὗτοι δημοσιευτήκανε στὸν ἀριθμὸ 48
τοῦ «Νουμά» (19.6.903) μὲ τὸν τίτλον «Εἰς Σταυρωμένον
ποιητὴν» καὶ ἀφιερωμένοι στὸ Ματσούκα ποὺ τότε εἶχε πα-
ρασημοφορεθεῖ.